

РЕШЕНИЕ

№ 18069

гр. София, 28.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2389** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.75 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ш. Ш., гражданин на А., [дата на раждане] срещу РЕШЕНИЕ №1521 от 12.02.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението. На първо място се твърди, че не са обсъдени истинските причини за напускане на страната, свързани с наличието на заплахата за живота и сигурността на кандидата. С оглед това актът е постановен в нарушение на чл.8 от ЗУБ, както и в нарушение на чл.9 от ЗУБ. Във връзка с последното се подчертава, че лицето е изложено на реална опасност от тежки и лични заплахи за живота му, тъй като има въоръжен конфликт. Евантуалното завръщане в страната ще доведе до застрашеност за живота на оспорващия. Подчертава се, че ситуацията в А. е такава, че в т.20 от Насоките на ВКБООН не се препоръчва лицата да се завръщат в страната по произход. Ситуацията е несигурна и нестабилна. Допълва се, че единствения източник за положението в страната по произход е справка на административния орган. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа лично от лицето и от адв.Д., определен по ЗПП. Видно от протокола от 13.05.2025г. –съдът е дал възможност на лицето да посочи защо се чувства застрашено, след като в интервюто се визират 2011г.- и страната е посочила, че това се държи на усещане за лична заплахата.

Ответната страна, чрез юрк. Х., оспорва жалбата и моли същата като неоснователна да се отхвърли. Подчертава, че в интервюто лицето е споделило, че лично не е било заплашвано и отвлечано, преследвано, както и не е споделило да има каквито и да е проблеми. Единствено е

усещало, че може да има такива.

В производството не е взел участие представител на СГП.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 28.02.2025г. по отношение на решението, връчено на 19.02.2025г., е в срок, допустима е, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба за закрила на Ш. Ш. от мъжки пол, [дата на раждане] в общ.О., А., гражданин на А., етническа принадлежност - туркмен, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В проведеното интервю с рег. №УП-17112 от 24.01.2025г. чуждият гражданин разказва, че напуснал А., нелегално през 2017 година. Минал транзит през И. и тръгнал за Турция по незаконен начин, където останал 7 години. Молителят споделя, че пристигнал, не по законоустановения ред в РБ преди около 4 месеца, но в близост до сръбската граница бил задържан и принуден да подаде молба за закрила тук.

Мотивира молбата си за международна закрила с факта, че в А. е работил при американците в общ.Б. и талибаните го преследвали заради това. Според думите му от 2011 до 2013 година е работил за тях като строителен работник, поддържащ пътната мрежа. Разбрал, че някои от колегите му били убити от талибаните и решил да напусне родината си. Заявява, че лично никога не е имал контакт с талибаните, не е заплашван, насилван, отвлечан или преследван от никого, но имал усещането, че може, да има проблеми. Според думите му всичките му близки са в А., но той без да пробва да живее на друго място решил да напусне родината си.

Ответникът е приел, че за установено се приема, че чужденецът е гражданин на А. с етническа принадлежност туркмен. Интервюто е проведено на разбираем език - дари. Прието е, че молителят, че той не е политически ангажиран. Няма данни от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, тъй като лицето е посочило, че никога не е било заплашвано лично по нито от една от посочените причини.

Прието е, че на фона на общата общественно-политическа и социално-икономическа обстановка в А., той е направил неумел опит -да представи собствена бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти, единствено с цел да получи закрила. Бежанската история на чужденецът не съдържа твърдения за осъществено каквото и да било преследване, самият той не казва да е имал лични проблеми и отправени заплахи към него от талибаните.

Ответникът е посочил, че след извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на молителя и с държавата, му по произход, се налага извод за неоснователност на подадената молба за закрила. Така представената бежанска история не може да се приеме за достоверна в предвид представените факти и обстоятелства.

Визирано е, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.. Посочено е, че използвайки разказа си молителят по - скоро цели да улесни възможността да придобие международна закрила на всяка цена, подсилвайки по този начин бежанската си история.

Маркирано е, че притесненията на афганистанския гражданин, свързани с факта, че е работил за американците и имал усещането, че може да има проблеми, са единствено негови твърдения и нищо в представената бежанска, история не подкрепя тези думи и не налага предоставянето му на международна закрила. В интервюто лицето не е заявило да е получавало заплахи вкл. от

талибаните. Отрекъл е да е имал лично проблеми с талибаните, да е заплашван .от тях или да е пострадал по някакъв начин при пребиваването си в родината.

Въз основа на това е направен извода, че става въпрос за мигрант, а не лице, нуждаещо се международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната-си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто лични съображения, той е мигрант, а не бежанец. Той не е преследван по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. Прието е, че бежанската история е противоречива и нелогична, недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила.

Визирано е, че не се установяват факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на афганистанския гражданин. От материалите по преписката не може да .се направи извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателни опасения от преследване". Според- чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, което не се установява в конкретния случай.

Посочено е, че съгласно чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, действия на преследване могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Такива твърдения, че е бил преследван заради своя пол молителят не прави, поради което е прието, че искането за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

На следващо място е направен извода, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че. е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция - няма. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е-претърпял никакво насилие, поради което не съществува и бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 и 2 от ЗУБ.

Не са установени данни и за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи' срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спряно него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението. Така по по преписката е приложена справка с вх. № МД-02-87/06.02.2024г. от която е видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице страх от преследване, както и да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки

посегателства, което да е основание за предоставяне на- международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са, налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

От справката не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Прието е, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл.9, но видно от материалите по преписката молителят не е в тази категория. Въпреки трудната икономическа обстановка в която се намира А., може да се направи обоснован извод, че ситуацията свързана със сигурността там значително се е подобрила и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви неблагоприятни последици за него.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Закрила се предоставя, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво- че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален, риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото в по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. Предвид това е прието, че в конкретния случай няма обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не е.

Не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като за кандидата не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането е неоснователно. За молителят липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не твърди член на семейството му да има предоставена международна закрила в Република България. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, зл. 8 от ЗУБ), тъй като кандидатът посочва, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер.

С оглед изложеното –ответникът е приел, че искането за предоставяне на международна закрила е изцяло неоснователно.

В съдебното производство е представена актуална справка на л.73 от 07.03.2025г, видно от която талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., което води до вътрешна стабилност. Сочи се, че макроикономическото влияние на талибаните е по-добро от очакваното. Мащабът на корупцията е намален, икономиката е по-стабилна въпреки, че талибаните са изправени преди огромни икономически проблеми вкл. спиране на големи парични потоци към страната. Наблюдават се признаци на икономическо съживяване. Разгледани са в справката отделните етнически групи, реформата във всяка една структура вкл. в образование след

издаването на талибаните на власт. Приети са 35 закона за насърчаване на добродетелта вкл. рестрикции по отношение на жените. Към поддръжниците на предходното правителство – талибаните са обявили амнистия, въпреки че в доклада е отразено, че има бързи задържания и процеси, гонения по отношение на такива лица.

От процесуалния представител на жалбоподателя са представени извадки от публикации в интернет за това, че откакто талибаните са на власт има завишени нарушения на правата на човека, произволни арести, изтезания, извънсъдебни убийства /218 от 2021г./ вкл. на политическите им врагове. Приложена е статия, че талибаните са убили над 100 бивши правителствени служители.

Следователно от ПРАВНА СТРАНА съдът намира следното:

Председателят на ДАБ като издател на оспореното решение е компетентен по чл.75 от ЗУБ да разгледа искането за закрила.

Актът е мотивиран, не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. Бежанската история е разгледана обективно. Видно от интервюто на лицето същото е работило в строителството за американските служби от 2011г. до 2013г., като реално не е било заплашвано от талибаните. Неговият страх се основа на усещането му за това. От друга страна –в А. са близките му. Отрекъл е да има проблеми поради религията или етноса си или по друга причина. Нелегално е бил в Турция 7 години след напускането на А. през 2017г.. Знае, че някои от колегите му били убити от талибани, но самият той не е виждал талибан. В съдебно заседание потвърждава, че страхът му се дължи на предчувствие, а не на обективни данни.

С оглед изложеното по съществото съдът напълно споделя изводите на ответника. Никъде в интервюто си лицето не споделя за преследване вкл. и въз основа на фактори, основание за закрила. Опасенията му от такова се държат на субективно усещане. За последното няма и обективни данни. Дори да се кредитира факта, че лицето е работило 2011г.-2013г. за американците, то е било на длъжност като строителен работник. Ако други негови колеги са убити от талибаните, то той не е бил свидетел, а е чул за това. Освен, че не е бил заплашван – визира, че не е виждал талибан. Дори да беше притесняван, преследван по някаква причина, то от 2011г. до напускането на страната през 2017г. са минали над 5 години. Кандидатът от друга страна е бил в Турция, която е трета сигурна държава съгласно списъка. Също така в А. се намира семейството на лицето.

Ето защо съдът споделя извода на ответника, че въз основа на тази бежанска история няма основание за предоставяне нито на бежанска закрила, нито на хуманитарен статут, а се касае за мигрант, а не лице, нуждаещо се международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната-си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто лични съображения, той е мигрант, а не бежанец.

Безспорно се установи, че лицето не е преследвано по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, поради което не се установяват факти, които да обуславят

необходимостта от предоставяне на бежански статут на афганистанския гражданин. Правилно е разгледана и не е установена и хипотезата на чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ –да има действия на преследване насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Такива твърдения, че е бил преследван заради своя пол молителят не прави, поради което е прието, че искането за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

На следващо място обосновано от ответника е направен извода, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция - няма. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, поради което не съществува и бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 и 2 от ЗУБ.

Спряно лицето не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи/съдилища, до които е подадена молбата и тази преценка правилно е направена въз основа както на представената справка с вх. № МД-02-87/06.02.2024г., така и от новата справка от 07.03.2025г.. От тези 2 справки, както и от материалите от оспорвания - е видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. В действителност има проблеми и то най-вече за бивши правителствени лица, към чиято категория не спада молителят, поради което дори да бъде върнат няма да е изложен на риск живота или здравето му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на- международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са, налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Също така от справките не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Ответникът в решението си е маркирал, че има уязвими групи, които могат да попаднат в хипотезата на чл.9, но видно от материалите по преписката молителят не е в тази категория. Безспорно има трудната икономическа обстановка в А., която принуждава лицата да бъдат мигранти.

Следователно правилно е счетено, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като за кандидата не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед изложеното – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Ш. Ш., гражданин на А., [дата на раждане] срещу РЕШЕНИЕ №1521 от 12.02.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: